

na zakończenie postępowania unikniętoby postępowania sądowego dotyczącego świadczenia wynikającego z nieuczciwego warunku umowy.

(¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), Dz.U. L 149, s. 22.

(²) Dz.U. L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 26 sierpnia 2011 r. — CHS Tour Services GmbH przeciwko Team4 Travel GmbH

(Sprawa C-435/11)

(2011/C 340/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CHS Tour Services GmbH

Strona pozwana: Team4 Travel GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 dyrektywy 2005/29/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku wprowadzających w błąd praktyk handlowych w rozumieniu art. 5 ust. 4 tej dyrektywy nie jest dopuszczalne oddzielne badanie kryteriów, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy?

(¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych), Dz.U. L 149, s. 22.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-235/07, Bavaria NV przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 31 sierpnia 2011 r. przez Bavaria NV

(Sprawa C-445/11 P)

(2011/C 340/14)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Bavaria NV (przedstawiciele: O.W. Brouwer, P.W. Schepens i N. Al-Ani, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie punktów 202 — 212, 252 — 255, 288, 289, 292 — 295, 306, 307 oraz 335 wyroku Sądu z dnia 16 czerwca 2011 r.;

— zwrócenie sprawy do Sądu lub stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji (¹) (w całości albo w części); oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, wnoszący odwołanie uważa, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a w szczególności art. 101 ust. 1 TFUE, że naruszył zasadę bezpieczeństwa prawnego oraz że jego rozumowanie w przedmiocie ustalenia daty początku naruszenia jest niespójne. Spotkanie w dniu 27 lutego 1996 r. nie jest częścią naruszenia i nie może stanowić punktu wyjścia dla serii spotkań o charakterze antykonkurencyjnym. W zakresie, w jakim Sąd uważa, że sam fakt określenia spotkania z dnia 27 lutego 1996 r. jako spotkania „Catherijne” oznacza, że to miało ono cel antykonkurencyjny, narusza on zaskarżoną decyzję i przekracza granice swojej kompetencji. Metoda, jaką posłużył się Sąd dla ustalenia serii spotkań o celach antykonkurencyjnych nie może być metodą dla ustalenia początku naruszenia. Ponadto Sąd dał dowód niespójności w swoim rozumowaniu dochodząc do wniosku, że samo oświadczenie Inbev może wystarczyć do wykazania istnienia naruszenia.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd błędnie zinterpretował i zastosował zasadę równego traktowania (oraz nie dostarczył dostatecznego uzasadnienia) stwierdzając, że zaskarżona decyzja nie może być porównywana z wcześniejszymi sprawami w tym samym sektorze, a w szczególności z decyzją Komisji w sprawie 2003/569 (²) — Interbrew-Alken Maes. Ponadto brak było obiektywnego uzasadnienia odmiennego traktowania danych przedsiębiorstw w ww. sprawach.

Po trzecie, Sąd naruszył zasady równego traktowania, niedziałania kar wstecz, legalności oraz proporcjonalności poprzez nieobniżenie grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie w związku z (dopuszczeniem) zastosowania obostrzonej w 2005 r. polityki w dziedzinie grzywien, w sytuacji, w której to zastosowanie było konsekwencją przyznanego przez Sąd wyjątkowo długiego czasu trwania postępowania administracyjnego, co z kolei było spowodowane wyłącznie opieszałością Komisji.

Po czwarte, Sąd błędnie zinterpretował i zastosował zasadę proporcjonalności poprzez zezwolenie Komisji na obliczenie wyjściowej kwoty grzywny na podstawie obrotu wnoszącego odwołanie włącznie z kwotą podatku akcyzowego, co doprowadziło do przecenienia rzeczywistego wpływu wnoszącego odwołanie na konkurencję oraz do ustalenia wyjściowej kwoty grzywny w zbyt dużej wysokości.

Po piąte, Sąd błędnie zinterpretował prawo do obrony oraz prawo do dobrej administracji uznając, że wnoszący odwołanie nie powinien mieć dostępu do odpowiedzi Inbev na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów. Wnoszący odwołanie wskazał w wystarczający sposób, że dokument ten zawierał materiał dowodowy odciążający go.

(¹) Decyzja Komisji C(2007) 1697 z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 81 [WE] (sprawa COMP/B-2/37.766 — Niderlandzki rynek piwa).

(²) Decyzja Komisji 2003/569/CE z dnia 5 grudnia 2001 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 81 [WE] (sprawa nr IV/37.614/F3 PO/Interbrew i Alken-Maes) (Dz.U. L 200, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-240/07 Heineken Nederland BV i Heineken NV przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 września 2011 r. przez Heineken Nederland BV i Heineken NV

(Sprawa C-452/11 P)

(2011/C 340/15)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszące odwołanie: Heineken Nederland BV i Heineken NV (przedstawiciele: T.R. Ottervanger i M.A. de Jong, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o

— uchylenie w całości lub w części zaskarżonego wyroku, zgodnie z zarzutami podniesionymi w niniejszym odwołaniu, w zakresie w jakim oddała on skargę [wnoszących odwołanie],

— stwierdzenie nieważności w całości albo w części decyzji (¹) w zakresie, w jakim dotyczy ona [wnoszących odwołanie],

— uchylenie albo obniżenie kwoty grzywny nałożonej na [wnoszące odwołanie],

— tytułem żądania ewentualnego, zwrócenie sprawy do Sądu do rozpoznania zgodnie z kwestiami prawnymi poruszanymi w wyroku Trybunału,

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania wnoszące odwołanie sześć zarzutów:

W pierwszym zarzucie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd niesłusznie orzekł, że Komisja nie miała obowiązku udzielenia dostępu do odpowiedzi Inbev na zarzuty.

W drugim zarzucie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo uznając, że Komisja miała podstawy by zakładać, odnośnie do sektora konsumpcji domowej, że zachowania danych przedsiębiorstw podlegają kwalifikacji łącznej jako porozumienia lub uzgodnione praktyki.

W trzecim zarzucie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd przekroczył swoje kompetencje i dopuścił się naruszenia prawa poprzez sposób jego oceny stwierdzenia początku naruszenia.

W czwartym zarzucie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa nie biorąc pod uwagę okoliczności, że na wnoszące odwołanie nałożono grzywnę o znacznej wysokości wyłącznie z uwagi na fakt długiego okresu trwania postępowania administracyjnego, spowodowanego przez samą Komisję.

W piątym zarzucie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd w szczególności poprzez brak porównania (albo w każdym razie w sposób niedostateczny) z browarem belgijskim Interbrew/Alken-Maes dopuścił się naruszenia prawa przyznając, że Komisja nie działała z naruszeniem zasady równego traktowania.

W szóstym zarzucie wnoszące odwołanie podnoszą, że obniżenie przez Sąd grzywny o 5 % z uwagi na znaczny okres trwania postępowania administracyjnego jest niewystarczające, zważywszy na szczególnie wysoką kwotę nałożonej na nie grzywny oraz z uwagi na fakt, że Komisja w żaden sposób nie uzasadnia przekroczenie rozsądnego terminu.

(¹) Decyzja Komisji C(2007) 1697 z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotycząca postępowania na mocy art. 81 WE (sprawa COMP/B/37.766 — Niderlandzki rynek piwa)